

Un popor își îndeplinește menirea sa istorică atunci când nu se resemnează în fața ostilității prezentului, astfel conștientizând că-i jalnic să trăiască cu firimituri căzute de la masa înaintașilor (cam așa cum se screm grecii zilelor noastre), ci – chiar învins, dar niciodată îngenuncheat! – el are puterea morală și spirituală, alimentată de măreția trecutului, să-și înfrângă slăbiciunile de moment, pentru că numai astfel poate să-și vadă de rosturile lui fixate de Creator în structura sa intimă cu sute, ba în unele cazuri chiar cu mii de ani în urmă.

Această introducere, așa cum se vede chiar din titlu, îi vizează deopotrivă pe români și pe chinezi, două popoare situate la mare distanță în spațiu, dar care în timp sunt aproape, și – cine știe – poate că în negurile începuturilor omenirii chiar se înrudesesc prin formidabilele lor civilizații și culturi plăsmuite de tainicul sincronism al fiorului divin, ce pulsează etern neliniștitor pentru scormonitorii în existențele pământești multimilenare.

Firește, în lumina noilor cercetări care obligă omenirea să-și reformuleze cunoștințele și să-și rescrie istoria, cu un plus de greutate în ceea ce privește vechimea, finețea, diversitatea și bogăția mărturiilor arheologice despre îndeletnicirile pașnice (tăblițele de la Tărtăria, ceramica, meșteșugurile, artele) și războinice (arme, echipamente de luptă) ale pelasgilor, tracilor și geto-dacilor – străbunii românilor de astăzi...

Dar iată că de vreo câteva decenii, chinezii și-au revenit spectaculos după lungul declin înregistrat la sfârșitul dinastiei Ming (1368-1644), ultima dinastie condusă de etnici chinezi și, așa cum corect se afirmă, „Una din cele mai mari epoci de guvernare ordonată și de stabilitate socială”, astfel încât China zilelor noastre, în pofida cărmuirii marxiste în plan politic, se impune în economia mondială drept cea mai dinamică și surprinzătoare forță (unii analiști nu ezită să prognozeze că, dacă-și menține actualul ritm, în câțiva ani va surclasa economia americană!), pe când România, deși înzestrată de Dumnezeu cu apreciable avantaje absolute și relative (pământ bun de uns pe pâine, uriașe și variate rezerve ale subsolului, dealuri mănoase, munți prietenoși, densă rețea hidrografică, ieșire la mare, popor paradoxal prin înzestrarea sa moral-spirituală și uluitoarea răbdare în care se complăce, pildă și surpriză în istorie prin îndârjirea de-a se menține la poarta furtunilor, adică la intersecția tuturor rutelor comerciale

Însemnate dintre Orient și Occident, respectiv a confruntării intereselor economico-financiare și politico-strategice dintre imperiile de mai aproape și de mai departe), România, prin urmare, își continuă bătăta pe loc, specialitatea folclorică a întregului spațiu mioritic din ultimul sfert de veac, și continuă să spere într-un destin mai bun, timp în care grosul românilor ajunși la sapă de lemn se mângâie cu neeroismul găzduit în spusa *Speranța moare ultima...*

Cu ceva timp în urmă am primit pe internet o galerie foto cu „cele mai impresionante 43 de proiecte de infrastructură începute de chinezi”, cu certitudine unele dintre ele deja finalizate, costul acestor megaproiecte (telescopul Pingtang, laboratorul din Shanghai pentru radiații de sincrotron, rețele scufundate de transport a energiei electrice, metrou pe pernă magnetică, gări, porturi, aeroporturi, uriașe centrale nucleare și amenajări hidroelectrice, zgârie nori, poduri peste fluvii și golfuri, megapolisuri, refacerea drumului mătășii, superautostrada care va porni din sud-estul Asiei și va ajunge până în Europa etc.) ridicându-se la sute de miliarde de dolari și având ca dată de finalizare anul 2050 pentru cele mai ambițioase dintre ele.

Firește că după asta m-am întrebat: Cum e posibil ca ei să înfăptuiască ceea ce pe la noi este doar de domeniul fanteziei ori, în cel mai bun caz, se concretizează în proiecte cu scop și iz pur electoral?!

Lată un elocvent exemplu în acest sens. Încă din regimul bolșevic se bate apa-n piuă cu necesitatea străpungerii muntelui Gutin printr-un tunel rutier, lucrare care nu numai că s-ar amortiza în doar câțiva ani prin plata unei taxe modice de către toți conducătorii auto ce beneficiază de ea, dar chiar se impune într-un mod stringent prin avantajele pe care le incumbă, îndeosebi pe perioada de iarnă: scurtarea drumului dintre Maramureșul Voievodal și Baia-Mare cu minimum 15 kilometri, economie de carburanți, reducerea până la zero a riscului închiderii drumului din pricina zăpezii (oricum dezăpezirile sunt o mare problemă chiar pe șoselele de la șes!), respectiv a frecventelor accidente din pricina derapajelor. În felul acesta drumul cu serpentine ar fi mai ușor de întreținut (ar costa mai puțin) pentru toți căutătorii de delicii montane...

Dar de zeci de ani doar se pălăvrăgește la nesfârșit pe această temă, îndeosebi în campaniile electorale postdecembriste, ocazie cu care câte un cantindat mai flutură pe sub nasul alegătorilor această adevărată Fata Morgana din colecția proiectelor românești himerice.

Asta în timp ce japonezii și-au unit insulele austerului lor arhipelag prin tuneluri submarine, își extind orașele în mare (atât din lipsă acută de spațiu, cât și din dorința de a-i scuti de zgomotul

asurzitor al aeronavelor, edilii orașului Tokyo au construit aeroportul pe o amenajare în...largul mării), ba chiar își pun mintea și banii la bătaie pentru conceperea într-un viitor nu prea îndepărtat a orașelor subacvatice! Și este sigur că vor izbuti, pentru că ei, în calitate de neîntrecuți avangardiști ai fanteziei planetare, nu-și permit în arhipelagul lor capricios să facă risipă de cele patru elemente, care – în unirea lor perseverentă și inteligentă după binecunoscuta rețetă niponă – se constituie în punctul de sprijin pe care-l căuta Arhimede pentru răsturnarea lumii: minte-dăruire-timp-bani!

De altminteri, se știe că unii profesori japonezi, mai ales cei de geografie, își încep lecțiile cu binecunoscutul laitmotiv: „Copii, avem o țară săracă. Singura noastră bogăție este mintea. Să ne-o folosim cu toții!” și că toți profesorii se străduiesc să-i educe pe elevi și studenți în spiritul acestui laitmotiv, veritabil apel la resursele inepuizabile ale minții umane! Altfel spus, ca învățăceii să poată mânca pește proaspăt toată viața, ei nu le dau peștele pescuit de alții (nu-i pun să memoreze lucruri inutile), ci-i învață să pescuiască (să gândească cu mintea lor). Dimpotrivă, până nu demult profesori români de geografie le băgau în cap elevilor că avem o țară frumoasă și bogată...

N.B. În Sighetu Marmăției se lucrează de câteva luni, mai exact din toamnă, la refacerea rețelei de canalizare. Dar străzile care deja au scăpat de acest calvar nu sunt nici acum reasfaltate, deoarece se aude că urmează alte săpături pentru racordarea la noua rețea de apă potabilă. Cine știe, pe urmă vor veni cei de la Electrica și de la alimentarea cu gaz metan. Că doar toate trebuie făcute rând pe rând și de mântuială, altfel spus ca la noi la nimenea. Iar până la încheierea tuturor lucrărilor (habar n-are nimeni când va fi asta!), oamenii și mașinile fac slalom printre hârtoape și în zilele călduroase mașinile ridică nori de praf pe care-i înghit pietonii și locuitorii din zonă, iar în zilele ploioase se bălăcesc cu toții prin noroaie.

Așa ceva este realmente de neimaginat pe acele meleaguri unde se învederează prin fapte respectul față de cetățenii plătitori de taxe și impozite (la noi cu mult mai multe ca în alte părți). Căci iată ce relatează profesorul Costin Murgescu în cartea sa *Japonia în economia mondială* : Într-o zi s-a anunțat că pe una dintre cele mai circulat și aglomerate străzi din Tokyo (metropola are circa 30 de milioane de locuitori) urmează să se facă niște reparații urgente. Ei bine, lucrările au pornit seara în trombă, au durat toată noaptea, iar dimineața era la fel de curat ca înainte de efectuarea lucrărilor!

Revin acum la întrebările pe care mi le-am pus după parcurgerea cu uimire atentă (sau poate că invers) a celor 43 de megaproiecte chinezești.

„Deci, îmi ziceam eu, chinezii nici vorbă să-și abandoneze transporturile feroviare, fluviale și maritime, așa cum au procedat tâlharii postdecembriști cățărați la putere în România, deoarece ei știu prea bine că la tonă-kilometru sunt cele mai rentabile transporturi. Dovadă că-și dezvoltă și modernizează rețeaua de căi ferate pentru transport de călători și de mărfuri, extinzându-și rețeaua actuală, modernizându-și gările și introducând în circulație trenurile pe pernă magnetică – cele mai rapide trenuri din lume.

În schimb, în România postdecembristă toată circulația a fost mutată pe niște biete străzi înguste (incapabile să absoarbă numărul în neconținută creștere al mașinilor de diverse tipuri și gabarite) și cu o infrastructură deplorabilă, motiv pentru care acestea iau cu asalt orașele lipsite de parcuri subterane și supraterane, ocupă trotuarele și puținele spații verzi rămase în viață, atentează la viața pietonilor chiar pe trecerile de pietoni și le intoxică aerul, pentru ca în final, un final din ce în ce mai alarmant, să-i condamne la grele suferințe, ba chiar la moarte prin poluarea excesivă a atmosferei”.

Nu în ultimul rând m-am întrebat de unde au chinezii atâția bani pentru asemenea proiecte gigantice și pentru a-i împrumuta pe alții. Este lesne de dedus că sunt trei canale principale prin care curg banii în bugetul Chinei:

1.Ținerea corupției sub control (marii hoți, la fel ca în Singapore, sunt pur și simplu puși la zid și împușcați).

2.Enorme investiții făcute în economie, infrastructură și cercetare, căci ei știu prea bine ceea ce politicienii și economiștii români de doi bani refuză să înțeleagă – cum că fără investiții, economia respectivei țări este condamnată la moarte!

3.Productivitatea în creșterea a muncii prestate.

Sighetu Marmăției,

Chinezii zburdă și gonesc, românii doar nădăjduiesc (Articol de George Petrovai)

Scris de George Petrovai

Miercuri, 24 Iunie 2015 08:12 -

AUTOR: George PETROVAI

23 iunie 2015